

לאור היום, יושבות המארחות על המדרכה

ברחובות מסוימים של תל-אביב, מזמינות

את העוברים ועבים פנימה. בפנים, יכול

האורח לבזבז 100 ל"י בעשר דקות - תמורת

מיזמוז. אלה מועדוני הלילה היומיים עמם-

הלקוח המדומה: ויקי (מימין) וחנה, בקבלת-פנים לאורח - שאינו אלא כתב "העולם הזה" אריה לביא.

הלילה מתחיל בבוקר

ה שעה תשע ורבע בבוקר, על הר מדרכה, בפתח מועדון הלילה אדריה, בכיכר הרברט סמואל שעל שפתימה של תל-אביב, יושבות שלוש צעירות. אין צורך להיות פסיכולוג, כדי לנחש את מקצוען. לידן עומדים שני גברים. אחד מהם, קשיש למדי, שולח ידו מתחת ל שורטס של אחת הנאות. השני מלטף את חזה של השנייה. השלישית, מחוסר ידיים עובדות, עוזבה לנפשה כרבע. לא לזמן רב. עובר-אורח שנעצר להסי תכל במחזה, מחליט שההדגמה החיה מוצ- אתהן בעיניו. הוא מתקרב לנטושה. הד מארחת, לבושה מיני סמלי וחולצת-גופייה הדוקה, עם הפרפר הבלתי-גמנע בחזית, מזמינה אותו בחיוך רחב פנימה. השניים נבלעים בפתח האפל.

חיוך מלאכותי

ומבט עייף

ל מה שמתרחש מאחורי ה ע פתח האפל, מדרווח כתב "העויר דם הזה", ששם נפשו בכפו, והלך, למרות העצה המוכה של החכם באדם, לישבת במושב ליציים - ועוד בצהרי יום:

גבר רוה, כסף שיער, בן שישים פלוס לפחות, מקדם את פני בחיור מעודף מאוד, ומלאכותי מאוד: "תיכנס, תיכנס" אומר לי המארח, המסתפק בשם אברהם, אני נכנס. החושך כמעט מוחלט, מנצח, במאבק בין בני אור לבני חושך, את מעט המנורות הסימליות. הם, ריח של רהיר טים עתיקים ובושם זול. חדר גדול, עם כמה שולחנות. בפניה, בר זעיר. כחצי תריסר צעירות לידו. אני מתיישב ליד הבר, לידי מתיישבת צעירה נמוכה ושמן מונת. לא אומרת מילה. יש לה עיניים שחורות ומבט עייף, שמה חנה, מגלה תבארמן, ומניח לפנינו שתי כוסיות מל-

מיזמוז ברחוב: ישנם מועדוני לילה-יום מתקדמים, שאינם מסתמכים בשיטות המירסום המסורתיות. בפתח מועדון "אדריה", יכול עובר-האורח לראות גבר שולח ידו לתוך חולצתה של אחת המארחות, כהדגמה לניסים ולנפלאות המצפות לו בפנים. סוכני המכירה, וכן המארחות, יושבים בפתח המועדון, על המדרכה, ומזמינים אנשים.